

Rudi

Hol volt, hol nem volt, volt egy puszta.

A Nagygerendási.

Annak a közepében pedig tiszta vizű tengerszem enyhítette a vándorok szomját. Akkora volt az a puszta, hogy a nagy melegben még a délibáb is itt tanyázott! Hiszed-e? Pedig így volt.

Gyermekkoromban nyáron szívesen kószáltam az illatos réten, meglestem a bozótos madárfészkeket, vagy csak leheveredtem egy fa árnyékába, és hallgattam, hogy füttyül a szél, mit susog a fűszál. A pusztán száguldozó szabad Széltől hallottam egy történetet egy gonosz vízi lidércről, Rudiról, kinek iszonytató szemében gonosz zöld fény lobogott. Amerre járt bánat és könny jelezte útját.

Szabad Szél, a puszták jó ismerőse zúgta el nekem. Elmeséljem-e nektek? Egy csárdáról is szól, melyet az itt lakók haragja tett a földdel egyenlővé.

A lidérc évszázadokkal ezelőtt keveredett erre a vidékre, és a puszta tengerszemét választotta lakhelyül. Ettől fogva bizony a szelíd hullámozó víztükör zavarosra változott. Rudi pedig sokáig borsot tört a jámbor, istenfélő lakosok orra alá: állataikat becsalogatta a mély, hullámozó vízbe. Hej, ami oda bekerült sose látták többé! Sáros, kénzagú buborék mutatta a jelenlétét a vízben. El is kerülték az emberek azt a helyet, más úton jártak a vándorok.

— Gyermekem! Ne menj annak a bugyborékoló víznek a közelébe sem! – óvták a gyerekeiket az anyák. És az apróságok szót fogadtak. Ez bizony nem tetszett Rudinak.

— No, ha nem jönnek a fiak, majd jönnek az apák! – dobbantott, s a bugyogó vízfelszín sebesen örvényleni kezdett. Még egyet dobbantott, mire emberi alakot öltött.

— Csárdát építek ide, az örvény közelébe. Épeszű ember nem fog elkerülni egy jó csárdát – morfondírozott magában – jól fogok szórakozni.

Dobbantott egyet a lábával. Uram fia! Máris ott állt a csárda, ahol a megfáradt vándorok és lovaik felfrissülhettek. Rudi így fogadta a vendégeket:

— Jöjjenek, csak jöjjenek atyám fiai! Vigyék jó hírét a csárdámnak!

A gyanútlan tanyasiak, vándorok pedig jöttek. Ettek, ittak, továbbálltak, és bizony vitték a hírt, hogy ott a Rudi majorban micsoda csárda, micsoda kiszolgálás van.

Akik alaposan a pohár fenekére néztek, csak az okos lovaiknak köszönhették, Rudi lidérc nagy bosszúságára, hogy nem csúsztak bele a tengerszembe, s nem nyelte el őket az örvény kocsistul, lovastul.

A tanyán élők nem érezték magukat biztonságban. Felkeresték hát a környék javasasszonyát, hogy tanácsot kérjenek tőle.

- Csak egy mód van arra, hogy biztonságban legyetek – szólt az anyó. Dobáljatok követ az örvénybe! Tömítsétek el a víz útját!
- De hisz itt nincsenek hegyek! Honnan vegyük a követ?
- Ez már a ti gondotok -vont vállat az anyó.
- Fenn északon. Ott van kő,
- Ugyan, a Bihari-hegy közelebb van. És ott márványt is bányásznak .

Néhány nap múlva rettenetes dolog történt! A környék legkedveltebb embere, Pál gazda bement a csárdába. Jó üzletet kötött, áldomást akart inni a vevővel.

Rudi kínálgatta, noszogtatta őket:

- Na, csak igyanak, kóstolják meg a legjobb boraimat! Ne hagyjanak engem szégyenben! Csak így, csak úgy. Pál gazda bizony alaposan felöntött a garatra! A bortól megnőtt a bátorsága is, és rögtön fel is kerekedett, hogy ő bizony hazamegy.

Ivócimborái szavait meg sem hallva elindult. Néhány perc múlva elnyelte az örvény, csupán a kalapja lebegett a víz színén.

Az emberek megharagudtak a kocsmárosra. Ezt nem tűrjük tovább! Romboljuk le azt az átkozott csárdát!

- Építsünk helyette másikat távol az örvénytől!
- Ész a tégját dobjuk be az örvénybe! -kontrázott a szösze Bandi.
- Hol vagy Rudi!? Rudiii!-kiáltozták a feldühödött tanyasiak.

Csupasz kézzel estek neki az épületnek, hordták a téglát a tengerszemhez. A híres-hírhedt csárda eltűnt a föld színéről, az örvény pedig megszűnt, helyenként egy-egy víztükör csillogott csupán.

És Rudi? Vele mi lett?

További sorsáról a szél sem tudott. Látva az emberek felháborodását, még a környékről is elkotródott.

Hogy itt járt, csupán a Rudi-major elnevezés őrzi. Aki nem hiszi, járjon a szabad Szél nyomában, hátha neki is elmeséli majd.